

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3230/2025
27.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Цвјетићанин, адвокат из ..., против туженог „Gea Tours“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Данијела Ђокић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1422/25 од 29.04.2025. године, у седници одржаној дана 27.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1422/25 од 29.04.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1422/25 од 29.04.2025. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 586/24 од 16.01.2025. године, ставовима првим, другим, трећим и четвртим изреке, усвојен је тужбени захтев па је тужени обавезан да тужиоцу плати за период од 20.04.2016. године до 12.10.2017. године и то: на име неисплаћених зарада за период радног ангажовања укупно 429.803,15 динара, на име трошкова исхране укупно 21.948,64 динара, на име регреса за коришћење годишњег одмора 14.964,99 динара и на име трошкова за долазак на рад и одласка са рада 55.315,00 динара. Ставом петим изреке, тужени је обавезан да у корист тужиоца за период од 01.01.2017. године до 12.10.2017. године уплати надлежним фондовима доприносе за обавезно социјално осигурање на износе досуђене неисплаћене зараде. Ставом шестим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 346.050,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1422/25 од 29.04.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужено је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон) Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном правноснажном пресудом је исплата за период од 20.04.2016. године до 12.10.2017. године и то: на име неисплаћених зарада за период радног ангажовања, трошкова исхране, регреса за коришћење годишњег одмора, трошкова за долазак на рад и одласка са рада, као и припадајућих доприноса, којом је утврђено да је тужбени захтев основан. О овом праву тужиоца, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, у којима је одлучивано о захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, а ревизијом се неосновано указује на другачије одлуке овог суда као и одлуке Апелационог суда, јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став. Правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Разлози ревизије се делом односе на битне повреде одредаба парничног поступка због чега се посебна ревизија не може изјавити.

Из наведених разлога, нису испуњени услови да се у овој правној ствари прихвати одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, због чега је на основу члана 404. ЗПП, Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 30.03.2018. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 522.031,78 динара. Овај износ, према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да је ревизија туженог недозвољена.

На основу изложеног, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа-судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић